

Arrest

**nr. 168 306 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / II**

**In zake: 1. X
2. X
in hun eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 21 mei 2013 hebben ingediend, om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 11 april 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 februari 2016 waaruit blijkt dat de zaak op tegensprekelijke wijze werd uitgesteld naar de terechtzitting van 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 april 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 19 april 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar- geneesheer aangewezen door minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor A(...), T(...) en AI(...), A(...).

Uit de medische adviezen van de arts- adviseur d.d 29.03.2013 (zie gesloten omslagen in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van de betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de . 24 mei 2012 E.O, t. Italië, nr. 34724/10. §§, 34-38. EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een .vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

- Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent {EHRM, 20. december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Saikic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t Verenigd Koninkrijk}.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3,

Voor wat betreft Alimova, Aset:

Op het standaard medisch getuigschrift dd 03.10.2012 wordt verwezen naar een bijlagen dd 18.06.2012 en 25.02.2011. Deze bijlagen kunnen echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlagen ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.”

Op 11 april 2014 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen vormen de tweede en de derde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het verzoekers toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van 22 januari 2016 werd aan de partijen de volgende vraag gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutswijziging.”

De verzoekers hebben op deze vraag niet schriftelijk gereageerd.

Ter terechtzitting van 29 februari 2016 werd nogmaals aan de advocaat van de verzoekers gevraagd of de verzoekers zich momenteel nog in België bevinden en of hiervan een begin van bewijs kon worden geleverd nu uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekers op 2 juli 2013 ambtshalve werden afgevoerd uit de registerarts hetgeen overeenkomstig artikel 39, §7 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) een vermoeden met zich mee brengt dat de verzoekers het land hebben verlaten. De advocaat van de verzoekers kon geen zekerheid scheppen omtrent het actuele verblijf van de verzoekers en maakte slechts gewag van telefonische contacten tussen de verzoekers en de dominus litis. Met instemming van beide partijen werd de behandeling van de zaak dienvolgens verdaagd naar de terechtzitting van 14 maart 2016 teneinde de advocaat van de verzoekers toe te laten een begin van bewijs te leveren, meer dan loutere beweringen, van de aanwezigheid van de verzoekers op het Belgische grondgebied.

Ter terechtzitting van 14 maart 2016 verschijnt de advocaat van de verzoekers en stelt zij geen schriftelijk bewijs te kunnen voorleggen dat de verzoekers nog in België verblijven. Zij betoogt verder dat de dominus litus *ad initio* de opdracht heeft gekregen het beroep op te volgen tot het einde en merkt op dat uit het feit dat er geen recent nieuws of contact meer is met de verzoekers niet kan afgeleid worden dat zij geen belang meer hebben bij hun beroep. Aldus maakt de advocaat van de verzoekers niet langer meer gewag van beweerde telefonische contacten tussen de verzoekers en de dominus litis.

De Raad dient er dan ook op te wijzen dat artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit het volgende bepaalt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Ter terechtzitting van 29 februari 2016 en 14 maart 2016 werd het bovenstaande in het debat gebracht en werd aan de advocaat van de verzoekers tot twee maal toe gevraagd of deze een begin van bewijs kan leveren dat het vermoeden van artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit kan weerleggen. De advocaat van de verzoekers kan slechts bevestigen dat zij geen begin van bewijs kan leveren dat de verzoeker nog in België zijn. Ter terechtzitting van 14 maart 2016 geeft de advocaat van de verzoekers tevens aan dat er geen recent contact meer is geweest met de verzoekers. Het vermoeden van artikel 39, §7 van de vreemdelingenwet wordt zodoende niet ontkracht.

Er moet dan ook, gelet op de afvoering van ambtswege d.d. 2 juli 2013 en in toepassing van artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit worden aangenomen dat de verzoekers het land hebben verlaten.

De Raad merkt verder op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zich enkel richt tot de in België verblijvende vreemdeling.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt met name als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen (...)”

Uit de bewoordingen van bovenstaande wetsbepaling blijkt duidelijk dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan indienen. De verzoekers bevinden zich echter niet langer in dit geval.

Ter terechtzitting wordt niet weerlegd dat de verzoekers niet meer in België verblijven, nadat zij sedert 2 juli 2013 en dus reeds gedurende bijna drie jaar van ambtswege werden afgevoerd. Nu moet worden aangenomen dat de verzoekers zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevinden, is een afgifte van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in België *in casu* niet meer mogelijk. Een eventuele vernietiging van de eerste thans bestreden beslissing kan de verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook geen voordeel meer opleveren (RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731).

Tevens rijst de vraag welk concreet nadeel de verzoekers thans nog ondervinden van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en welk voordeel zij concreet kunnen halen uit een eventuele nietigverklaring ervan.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoekers toekomt, wanneer er twijfel rijst omtrent het actueel belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring hebben.

Ter terechtzitting beperkt de advocaat van de verzoeker er zich toe te stellen dat de dominus litis een mandaat heeft gekregen om het beroep op te volgen tot op het einde en dat uit het feit dat er geen recent contact meer is geweest met de verzoekers niet kan worden afgeleid dat zij geen belang meer hebben. Het mandaat van de advocaat wordt echter niet in twijfel getrokken. Voorts dient te worden opgemerkt dat de advocaat van de verzoekers met haar betoog op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de verzoekers, waarvan moet worden aangenomen dat zij reeds meer dan twee jaar en een half geleden het land hebben verlaten zodat zij tevens niet langer als een *“in België verblijvende vreemdeling”* kunnen worden beschouwd, nog een nadeel ondervinden van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten of dat zij uit de eventuele nietigverklaring van deze beslissingen nog een concreet voordeel kunnen behalen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen hebben.

Bovendien werd er in voorliggende zaak een beschikking in toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gestuurd waarbij uitdrukkelijk werd gevraagd of de verzoekers zich nog in België bevindt. De verzoekers heeft hierop niet gereageerd en heeft de vraag in deze beschikking onbeantwoord gelaten. Ook op beide terechtzittingen van 29 februari 2016 en 14 maart 2016 werd uitdrukkelijk gevraagd om een begin van bewijs voor te leggen dat de verzoekers nog in België zijn. De zaak werd overigens verdaagd specifiek om de advocaat van de verzoekers toe te laten een begin van bewijs te leveren van de aanwezigheid in België. Hierop heeft de advocaat van de verzoekers aangegeven dat een dergelijk bewijs niet kan worden geleverd en dat er ook geen recent contact meer is met de verzoekers.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekers geen voortdurende belangstelling hebben getoond voor hun beroep.

De Raad benadrukt nogmaals dat het procesbelang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dat dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag voorts het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht.

Door, zoals hierboven besproken, meerdere malen geen klaarheid te scheppen inzake hun actuele verblijfssituatie en door aldus de rechter hun medewerking te onthouden, geven de verzoekers blijf van een gebrek aan belangstelling voor en belang bij het ingediende beroep.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid in de nota met opmerkingen dient derhalve niet te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE